

„Hoj, hooj!“

Glas je došel do nje, kajti čulo se je, kako je lahko odmevalo ob gaju. Od tam pa je došlo zopet mehko in nežno:

„Hoj, hoj!“

Ivo je zatulil iz boli in obupa... Ladja se je pomikala počasi dalje. Zazibala se je močno, udarila ob vodo... nekaj je završelo v zraku...

„Marija Barbanska!...“ Obupen klic je bil to, ki je prosil, čeprav je vedel, da je zaman... klic potapljačega se, ki se oprime bilke, čeprav ve, da je zaman — grozen klic je bil, zamrl je v noči... in nekaj je završelo v zraku in nato pljusnilo težko v vodo...

Od gaja pa je proseče in vabeče prosilo in vabilo:

„Hoj, mornar, hoj!“

Posoda življenja.

Med vejami sem videl marmor rok,
trpeč obraz pripognjen nad kristalno
posodo sveto — vse sanjavo daljno
in nedosežno kot neba obok.

In videl sem pogled kot noč globok
in čul sem šum kot čez ravan opalno,
in v sinji dalji pesem čudožalno
na strunah je nevidnih plakal lok.

In trpek bil posode je napoj
in marmorne so roke krvavele
in pod posodo sveto vse drhtele.

V njo lite solze so demantnobeke,
v očeh rojene, ki umrl jim soj,
in v srcu, ki mu strt je ves pokoj.

Vojeslav Molè.

